

Arrest

nr. 349 627 van 1 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de 5 juni 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 308 516 van 19 juni 2024.

Gelet op de beschikking van 22 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. COURANT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juni 2024 neemt de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit is de bestreden beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht.

Tegen deze beslissing diende verzoeker op 16 juni 2024 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze vordering werd verworpen bij arrest nr. 308 516 van 19 juni 2024.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie LPA Gosselies op 23.05.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: Y. G.

voornaam: S.

geboortedatum: (...)2002

geboorteplaats: Bargaan

nationaliteit Somalië

In voorkomend geval, alias: Y. G. S. °(...)2005

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie LPA Gosselies op 22.05.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van het gebruik van valse documenten.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht dd. 23.05.2024 enkel dat hij hier een vriendin zou hebben die toen op hetzelfde adres zou verblijven maar zonder verdere specificatie. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien het feit dat de vriendin van betrokkene in België zou verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. Hij verklaart verder niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3.1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

☐ *Artikel 74/14 §3, 2°: de onderdaan van een derde land heeft de opgelegde preventieve maatregel niet gerespecteerd.*

☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.*

☐ *Artikel 74/14 §3, 5°: het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21.*

☐ *Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming. verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias: Y. G. S. °(...)2005.

Betrokkene maakte ook gebruik van een valse Belgische identiteitskaart en rijbewijs

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie LPA Gosselies op 22.05.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van het gebruik van valse documenten.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het verzoek tot internationale bescherming Ingediend op 07.09.2021 werd bij beslissing van 30.01.2024 geweigerd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende Informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere Identiteiten: alias: Y. G. S. "(...)2005. Betrokkene maakte ook gebruik van een valse Belgische identiteitskaart en rijbewijs

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie LPA Gosselies op 22.05.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van het gebruik van valse documenten.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het verzoek tot Internationale bescherming ingediend op 07.09.2021 werd bij beslissing van 30.01.2024 geweigerd.

Betrokkene verklaart dat hij problemen heeft in Somalië (gewapend conflict). De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 07.09.2021. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RW) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen In voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias: Y. G. S. °(...)2005. Betrokkene maakte ook gebruik van een valse Belgische identiteitskaart en rijbewijs

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie LPA Gosselies op 22.05.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van het gebruik van valse documenten.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

2. Rechtspleging

Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, § 3 bepaald wordt dat:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing.”

De huidige zaak werd behandeld op de terechtzitting van 20 mei 2026. Alle rechtsregels waar in dit arrest wordt gewezen, moeten worden gelezen zoals ze op dat ogenblik van kracht waren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

“II.1. Enig middel

Schending artikel 74/13 Vreemdelingenwet van 15 december 1980

Schending van hoorrecht, zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie

Schending artikel 8 EVRM

Schending artikel 7, alinea 1, 3° Vreemdelingenwet van 15 december 1980

Schending van de materiële motiveringsverplichting

II.1.1. De raadsman van de verzoekende partij beschikt niet over het administratief dossier bij de opmaak van dit verzoekschrift.

De verwerende partij beschikt immers over 30 dagen om dit te bezorgen, tot ruim na de beroepstermijn dus.

Aldus kan de verwerende partij hier poneren wat het wil – de verzoekende partij kan niet anders dan dit tegenspreken zonder de zekerheid te hebben dat de stukken uit het administratief dossier dit ondersteunen. Dit is vooral een handicap wanneer het op de beoordeling van de uitoefening van het hoorrecht aankomt.

De thans bestreden beslissing vermeldt in essentie het volgende:

☒ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie LPA Gosselies op 22.05.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van het gebruik van valse documenten.

Gezien het bedreiglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht dd. 23.05.2024 enkel dat hij hier een vriendin zou hebben die toen op hetzelfde adres zou verblijven maar zonder verdere specificatie. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien het feit dat de vriendin van betrokkene in België zou verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. Hij verklaart verder niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Het moge verwonderen dat de verwerende partij in het duister lijkt te tasten over de identiteit van de partner van de verzoekende partij.

Zij werden immers beiden sedert 20 oktober 2021 gehuisvest in het opvangcentrum Linkeroever, Beatrijslaan 100, 2050 Antwerpen (zie attesten van verblijf voor de verzoekende partij en haar partner die destijds werden opgevraagd om de kosteloze tweedelijnsbijstand goedgekeurd te krijgen, stuk 4). Ook de opvang van asielzoekers behoort via het Agentschap Fedasil tot de bevoegdheid van de verwerende partij.

Zelfs het CGVS was op de hoogte van hun relatie, zie beslissingen CGVS, stukken 2 en 3.

- *Beslissing CGVS verzoekende partij:*

“In november 2020 besloot u te vertrekken uit Turkije en reisde u via Griekenland naar België, waar u aankwam op 6 september 2021. U leerde op de luchthaven N. N. I. (O.V. (...)) kennen, een Somalische met wie u tot op heden een relatie hebt. Jullie dienden op 7 september 2021 samen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om Internationale bescherming in. U verklaarde bij aankomst in België dat u geboren was op (...)2005 en dat u vijftien jaar oud was. Na een leeftijdsonderzoek werd uw leeftijd echter opgetrokken en werd uw geboortedatum aangepast naar 1 januari 2002.”

- *Beslissing CGVS partner verzoekende partij:*

“U verliet Somalië in juli 2020. U reisde via Turkije en Griekenland naar België, waar u aankwam op 6 september 2021. U leerde op de luchthaven S. Y. G. (O.V. (...)) kennen, een Somaliër die u de weg wees en met wie u tot op heden een relatie hebt. Jullie dienden op 7 september 2021 samen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde bij aankomst in België dat u geboren was op 20 augustus 2006 en dat u 15 jaar oud was. Na een leeftijdsonderzoek werd uw leeftijd echter opgetrokken en werd uw geboortedatum aangepast naar 1 januari 1998.

Ook in haar eerste gehoor aangaande haar VIB bij de verwerende partij dd. 16 februari 2022 verklaarde de verzoekende partij (stuk 5):

15 b	Niet-geregistreerde partner		
	Soort relatie	☐ Verloofde	☒ Partner
	Nationaal nummer	[REDACTED]	
	Naam	N [REDACTED]	
	Voornamen	N [REDACTED]	
	Bijnaam / postnom / alias	/	
	Geslacht	Vrouwelijk	
	Geboortedatum	Ik denk dat ze in 2006 geboren is.	
	Geboorteplaats	Harardhere	
	Geboorteland	Somalië	
	Etnische afkomst	Abardidir	
	Nationaliteit	Somalië	
	Religie	Moslim	
	Verblijfplaats (land, dorp, stad + wijk)/ † datum overlijden	Op hetzelfde adres als mij.	
	Datum van begin van relatie	09/2021	

Haar partner verklaarde tevens op 16 februari 2022 (stuk 6):

15 b	Niet-geregistreerde partner		
	Soort relatie	☐ Verloofde	☒ Partner
	Nationaal nummer	[REDACTED]	
	Naam	Y [REDACTED] G [REDACTED]	
	Voornamen	S [REDACTED]	
	Bijnaam / postnom / alias	/	
	Geslacht	Mannelijk	
	Geboortedatum	Weet ik niet.	
	Geboorteplaats	Weet ik niet.	
	Geboorteland	Somalië	
	Etnische afkomst	Weet ik niet.	
	Nationaliteit	Somalië	
	Religie	Moslim	
	Verblijfplaats (land, dorp, stad + wijk)/ † datum overlijden	Bij mij op hetzelfde adres.	
	Datum van begin van relatie	09/2021	

Het is dan ook onbegrijpelijk dat de bestreden beslissing laat uitschijnen niet te weten wie de partner van de verzoekende partij is of op welk adres zij zouden verblijven. De verzoekende partij verbleef immers tot aan haar vasthouding nog steeds in het opvangcentrum Linkeroever.

Zelfs zonder het hoorrecht toe te passen had de verwerende partij op de hoogte moeten zijn van de relatie van de verzoekende partij.

Artikel 74/13 VW gebiedt haar trouwens hiermee rekening te houden:

Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]1

Er kan slechts worden vastgesteld dat dit in casu niet gebeurd is. Er kan aldus niet worden uitgesloten dat de verwerende partij, in het kader van haar discretionaire bevoegdheid, tot een ander besluit zou zijn gekomen mocht zij wel uitgegaan zijn van volledige en correcte feiten.

De Raad kan het in kader van haar marginale toetsing slechts vaststellen dat de beslissing niet steunt op correcte feitengaring en aldus artikel 74/13 j° het beginsel van de materiële motiveringsbeslissing flagrant schendt.

II.1.2. Tevens kunnen er, op basis van voorgaande (want de raadsman van de verzoekende partij beschikt niet over het administratief dossier), vragen gesteld worden bij de wijze waarop het hoorrecht werd uitgeoefend. Het lijkt moeilijk te geloven dat de verwerende partij zich geen beeld kan vormen van het gezins- en familieleven van de verzoekende partij indien zij zich terdege van haar taak zou hebben gekwet.

Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht

"in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden". Volgens de Raad van State moet het gaan om "een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt". Het kan dus evenzeer gaan om een nadelige beslissing over kort verblijf of andere nadelige beslissingen, zoals een inreisverbod of preventieve of vrijheidsbeperkende maatregelen. Zowel het Hof van Justitie als de Raad van State hebben al aanvaard dat de hoorplicht ook gerespecteerd moet worden bij een weigering van een gevraagd voordeel (zie o.m. HvJ C 277/11; HvJ C 287/02; HvJ C 349/07 en RvS 9/6/15, nr. 231.480). In het arrest Boudjlida heeft het Hof van Justitie ook uitdrukkelijk gesteld dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ 11/12/14, Boudjlida, C-249/13).

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet

(HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99). Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten, ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Uit rechtspraak volgt dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ 11-12-2014, Boudjlida, C249/13; HvJ 18-/12-/2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal; en Mediocurso/Commissie; RvS nr. 146.472, 23 juni 2005; RvS 126.220, 9 december 2003).

Het lijkt er echter op dat dit gebrekkig is gebeurd. Is zij daadwerkelijk een gesprek aangegaan met de verzoekende partij of werden enkel de vragen afgerammeld (en zo ja: in welke taal?) en de antwoorden beknopt genoteerd en door wie?

II.1.3. Aldus kan gesteld worden dat ook een potentiële schending van artikel 8 EVRM in casu niet degelijk onderzocht werd.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

1.Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2.Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Alleszins blijkt niet uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het gezins- en/of privéleven van verzoekende partij. De verzoekende partij zou immers uitgewezen worden naar Somalië, terwijl haar partner bevindt zich nog in een schorsend beroep tegen de negatieve beslissing van het CGVS. Aldus geldt bij haar momenteel het wettelijk vermoeden dat haar leven in Somalië in gevaar is; dit minstens tot aan de uitspraak die de RvV over haar zaak zal doen.

Aldus geldt op heden het wettelijk vermoeden dat een gezins- en familieleven in Somalië onmogelijk is. Het betreft bovendien een relatie van bijna 3 jaar – dit kan bezwaarlijk nog als ‘kalverliefde’ worden beschouwd.

Gelet op de beoordelingsmarge van de verwerende partij in deze, kan de Raad in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid deze evenmin maken voor de verwerende partij. De Raad kan aldus enkel vaststellen dat de verwerende partij zich in casu niet terdege van haar taak gekweten heeft.

Artikel 8 EVRM werd aldus tevens geschonden in die zin dat ze het gezinsleven van de verzoekende partij dreigt te verstoren.

II.1.4. Tot slot vermeldt de beslissing tot terugleiding:

“Betrokkene maakte ook gebruik van een valse Belgische identiteitskaart en rijbewijs”.

Volgens de verzoekende partij klopt dit niet en maakte zij niet van een vals rijbewijs gebruik. Om dit aannemelijk te maken bezorgde zij haar raadsman het bewijs dat zij slaagde voor haar theoretisch rijexamen in België (stuk 7). Opnieuw kan de raadsman niet verifiëren of dit klopt – hiervoor moet het administratief dossier bekeken worden.

In elk geval lijkt het gebruik van een vals rijbewijs geen detail te zijn, want ook het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar “het gebruik van valse documenten” (wat dus impliceert dat het niet enkel over een identiteitskaart gaat).

Het risico op schendingen van de openbare orde conform artikel 7, alinea 1, 3° VW is opnieuw een afweging die de verwerende partij in het kader van haar discretionaire bevoegdheid dient te maken. Correcte feitengaring is hierbij zeer belangrijk.

Aldus schendt ook dit deel van de bestreden beslissing artikel 7, alinea 1, 3° VW j° het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

III.1.5. Volgende zaken kunnen in casu dus worden weerhouden ten einde de vernietiging van de bestreden beslissing te verantwoorden:

- De verwerende partij heeft zich geen enkele moeite getroost om op correcte wijze rekening te houden met de langdurige relatie van de verzoekende partij. De thans bestreden beslissing schendt aldus artikel 74/13 VW j° het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.*
- Het manifest gebrek aan kennis over die relatie duidt niet enkel op een onzorgvuldige studie van de informatie waarover de verwerende partij reeds beschikte, maar lijkt ook te ondersteunen dat zij het*

hoorrecht niet op zorgvuldige wijze uitoefende – een schending van het hoorrecht wordt dus ook ingeroepen.

- *De verzoekende partij en haar partner kunnen geen gezins- en familielevens uitoefenen in Somalië, haar partner bevindt zich immers in een asielprocedure (schorsend beroep RvV). Ook artikel 8 EVRM wordt dus geschonden door de thans bestreden beslissing.*
- *De thans bestreden beslissing verwijst ook naar het gebruik van een vals rijbewijs om toepassing te maken van artikel 7, alinea 1, 3° VW. Volgens de verzoekende partij klopt dit niet en maakte zij geen gebruik van een vals rijbewijs.”*

3.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad moet vooreerst vaststellen dat verzoeker geenszins de vaststellingen betwist aangaande artikel 7, eerste alinea, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

In zoverre verzoeker het motief bekritiseert onder artikel 7, eerste alinea, 3°, van de vreemdelingenwet dat hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, moet de Raad opmerken dat de overwegingen aangaande artikel 7, eerste alinea, 1°, van de vreemdelingenwet reeds volstaan om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te schragen zodat niet blijkt dat verzoeker nog enig belang heeft bij een grief, gericht tegen de vaststellingen onder voormeld artikel 7, eerste alinea, 3°, van de vreemdelingenwet. Een middel dat is gericht tegen een overtollige overweging in een beslissing kan immers niet tot de vernietiging van deze beslissing leiden (cf. RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Verzoeker toont geen schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

3.2.2. Verzoeker gaat verder in op de motieven in de beslissing tot terugleiding aangaande het gebruik van valse documenten. Hij betwist een vals rijbewijs te hebben gebruikt en voegt aan zijn verzoekschrift het bewijs bij dat hij slaagde voor zijn theoretisch rijexamen in België.

Verzoeker gaat er met zijn betoog evenwel aan voorbij dat bij de motieven in de beslissing tot terugleiding, naast een vals rijbewijs, tevens gewag wordt gemaakt van het feit dat verzoeker gebruik maakt van meerdere identiteiten, alsook van een valse Belgische identiteitskaart hetgeen hij niet betwist.

Deze vaststellingen volstaan reeds om het motief onder de beslissing tot terugleiding aangaande het risico op onderduiken (en meer bepaald de vaststelling dat verzoeker in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie heeft gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt heeft) als reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven, te schragen zodat verzoekers betoog inzake dit overtollig motief aangaande het rijbewijs hoe dan ook geen ander licht werpt op de overige draagkrachtige motieven, die niet worden betwist.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vooreerst vast dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, verweerder niet heeft nagelaten rekening te houden met artikel 8 van het EVRM. Hoewel verzoeker terecht stelt dat verweerder in de bestreden beslissing laat uitschijnen niet te weten wie verzoekers partner is of op welk adres zij zouden verblijven en de relatie in eerste instantie lijkt te betwisten terwijl verzoeker reeds in het kader van zijn beschermingsverzoek op het CGVS gewag maakte van deze relatie, moet de Raad vaststellen dat in de bestreden beslissing hoe dan ook een verdere motivering wordt verschaft aangaande verzoekers vriendin in het kader van artikel 8 van het EVRM, doch wordt geoordeeld dat er geen schending van voormeld artikel aannemelijk wordt gemaakt.

De Raad wijst er hierbij op dat voorts dient benadrukt te worden dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Uit de gegevens van het administratief dossier en uit verzoekers uiteenzetting, blijkt dat verzoeker zijn gezinsleven met zijn partner is gestart op een moment waarop hij illegaal in Europa verbleef namelijk bij aankomst op de luchthaven vooraleer een beschermingsverzoek werd ingediend.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142). Verzoeker blijft in gebreke de in zijn situatie vereiste bijzonder uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen. De Raad wijst er dienaangaande op dat de verzoeker en zijn partner zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van verzoeker er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108). Verzoeker, noch zijn partner kunnen voorhouden onbewust te zijn geweest van hun preciaire verblijfstoestand.

Verzoeker toont geen zulke bijzonder uitzonderlijke omstandigheden aan. Hij beroept zich in hoofdzaak op de relatie met zijn partner en op de omstandigheid dat zij een schorsend beroep voert tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS, waaruit hij afleidt dat een gezinsleven in Somalië is uitgesloten.

Het schorsend beroep van de partner houdt haar verwijdering tegen zolang de Raad geen uitspraak heeft gedaan. Daaruit volgt evenwel geen verblijfsrecht en evenmin een gevestigde verblijfsstatus. De partner verkeert op het ogenblik van de bestreden beslissing in dezelfde preciaire verblijfstoestand als verzoeker. Beiden hebben hun gezinsleven opgebouwd en verdergezet terwijl zij wisten dat hun verblijf vanaf de aanvang onzeker was. Een onzekere verblijfstoestand van de partner verheft het ingeroepen gezinsleven niet tot een belang dat voor de Belgische Staat een positieve verplichting doet ontstaan.

Verzoeker beperkt zich voor het overige tot de duur van de relatie. De duur op zich volstaat niet, gelet op de preciaire toestand waarin de relatie is ontstaan en verdergezet.

Wat het gezinsleven betreft, schendt de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM dan ook niet. In de mate dat verzoeker zich tevens beroept op een privéleven, wijst de Raad erop dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats de taak van verzoeker is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven aan te tonen. Met een loutere verwijzing naar een "privé-leven" zet verzoeker niet concreet uiteen op welke manier de bestreden beslissing een schending van het privéleven in de zin van voormeld artikel 8 van de vreemdelingenwet zou uitmaken. Daarenboven wijst de Raad er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest "*Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*", na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, oordeelde dat eender welk privéleven dat een verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Gelet op het gebrek aan een

beschermenswaardig privéleven, kan verzoeker dus niet dienstig voorhouden als zou de gemachtigde hiermee rekening moeten gehouden hebben.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.4. Inzake de aangevoerde schending van het hoorrecht wordt erop gewezen dat dit recht integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C- 383/13, punt 35).

In casu werd aan verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend, wat, gelet op de bepalingen van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Richtlijn 2008/115/EG), een maatregel is die binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. De bestreden beslissing kan ook worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. De hoorplicht diende in voorliggende zaak dan ook te worden gerespecteerd.

Verzoeker stelt zich vragen bij de wijze waarop het hoorrecht werd uitgeoefend en meent dat het moeilijk is te geloven dat verweerder zich geen beeld kan vormen van zijn gezins- en familielevens indien hij zich terdege van zijn taak zou hebben gekweten. Het lijkt er naar mening van verzoeker echter op dat dit gebrekkig is gebeurd waarbij hij zich afvraagt of er daadwerkelijk een gesprek werd aangegaan of enkel de vragen werden afgerammeld (en zo ja: in welke taal?) en de antwoorden beknopt genoteerd werden en door wie.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende en in het raam van dit verzoek reeds uitgebreid werd gehoord. Bovendien werd verzoeker zowel op 22 mei 2024 door de politie te Charleroi gehoord, alsook omstandiger op 23 mei 2024 in het kader van het formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling.

Verzoeker werd zodoende ruim de mogelijkheid geboden om op verschillende manieren eventuele hinderpalen inzake een terugkeer naar zijn land van herkomst mee te delen. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat verzoeker niet in staat was of werd verhinderd om mee te delen wat hij wou meedelen, te meer hij zoals hij zelf bevestigt in het verzoekschrift - reeds op het CGVS alsook kort in voormeld gehoor van 23 mei 2024 wel degelijk gewag heeft gemaakt van zijn vriendin.

Verzoeker ontvouwt verder nergens in zijn verzoekschrift wat hij nog meer zou hebben aangebracht dan het gestelde mocht hij op een andere wijze zijn gehoord geweest zijn dat dan tot een andere uitkomst dan de bestreden beslissing zou geleid hebben, te meer gelet op de vaststellingen onder 3.2.3. (*supra*). Het vervullen van de hoorplicht heeft maar zin voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige, beslissing kan afhouden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoeker toont dit evenwel gelet op het voorgaande niet aan.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

3.2.5. Verweerder heeft in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangegeven dat hij rekening hield met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoeker toont, mede gelet op de overwegingen aangaande artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing, niet aan dat verweerder de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet opgenomen verplichting heeft miskend.

3.2.6. Waar verzoeker stelt dat hij niet over het administratief dossier beschikt bij de opmaak van dit verzoekschrift daar verweerder immers over 30 dagen beschikt om dit te bezorgen, aldus tot ruim na de beroepstermijn en verweerder zodoende kan poneren wat het wil zonder dat verzoeker de zekerheid heeft dat de stukken uit het administratief dossier dit ondersteunen wat vooral een handicap is wanneer het op de beoordeling van de uitoefening van het hoorrecht aankomt, wijst de Raad op het volgende.

Vooreerst brengt verzoeker geenszins stukken bij waaruit kan blijken dat hij verweerder heeft verzocht om de stukken van het administratief dossier en hem dit niet of laattijdig werd meegedeeld. Het stond verzoeker overigens vrij, in het kader van de passieve openbaarheid van bestuur, inzake te vragen in het administratief dossier. Verzoeker had via de regels inzake passieve openbaarheid van bestuur inzake kunnen vragen in het administratief dossier waarin hij deze stukken eenvoudigweg had kunnen terugvinden. Nu niet blijkt, minstens

niet wordt aangetoond, dat verzoeker om inzage heeft verzocht bij verweerder of dat indien hij hierom heeft verzocht de inzage geweigerd of laattijdig ten opzichte van de beroepstermijn toegestaan werd, kan verzoeker - die in het kader van de huidige beroepsprocedure overigens ook inzage kan verkrijgen in het dossier - niet dienstig aanvoeren dat hij geen toegang had tot het dossier of dat hij de informatie niet kon nagaan.

3.2.7. De uiteenzetting van verzoeker leidt niet tot het besluit dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad stipt hierbij aan dat *in casu* niet wordt aangetoond dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen en het niet is betwist dat verzoeker niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort en geldig verblijfstitel.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of een kennelijke appreciatiefout wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT